

Arrest

nr. 100 492 van 4 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 december 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat C. VAN RISSEGHEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, K.K., luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten.

Op 12 juni 2001 kwam uw vriend T.A., die als rebel gewond was geraakt, naar uw huis in Grozny. Hij verbleef tien dagen bij u. Op 22 juni 2001 stopte een witte Niva voor uw huis. U vluchtte via de burens naar uw oom Z.. Drie dagen later kwamen er Federalen naar het huis van uw oom. U vluchtte weg en vernam achteraf dat uw oom was doodgeschoten.

U vluchtte naar Ingoesjetië en stapte er in augustus 2001 naar de politie van Malgobek om er bescherming te vragen en uit te leggen dat u onschuldig was. U werd echter opgesloten. Na vijftien

dagen werd u vrijgekocht door uw oom M.. Sindsdien leefde u ondergedoken bij verschillende mensen. In mei 2006 werd u tijdens een adresgerichte zuiveringsactie bij uw vriend Ti. door de autoriteiten aangehouden. U werd twintig dagen vastgehouden in een cel. Ze beschuldigden u ervan betrokken te zijn bij de rebellen. U werd gedwongen een samenwerkingsakkoord te ondertekenen met de staatsveiligheidsdienst FSB en werd vrijgekocht door uw oom M.. Ongeveer twintig dagen later kwamen Wahabieten naar uw oom M., waar u verbleef. Ze zeiden dat u hen moest helpen met een transport van wapens. Ze zeiden dat de Federalen u niet meer met rust zouden laten en dat u hen moest helpen indien u een echte moslim was. Ze zouden u enkele dagen later komen halen. U stapte op advies van uw oom naar de politie. De politie zei dat ze u zouden helpen en dat ze een hinderlaag voor de Wahabieten zouden opzetten. Toen enkele dagen later drie Wahabieten langskwamen werden ze opgewacht door de politie. Ze weigerden zich over te geven en één van hen, A., werd door de politie doodgeschoten. De andere twee gaven zich over en werden door de politie opgepakt. U vernam via uw moeder dat de familie van A. een bloedwraak tegen u heeft uitgesproken.

Op 12 september 2006 ontvluchtte u Ingoesjetië.

Op 21 september 2006 kwam u in België aan waar u de volgende dag uw asielprocedure startte.

Het was uw doel om naar Frankrijk door te reizen. Uw vrouw en kinderen verbleven immers in Frankrijk waar ze op 17 juni 2005 asiel hadden aangevraagd.

U vroeg aan de Belgische asielinstanties om te worden herenigd met uw gezin in Frankrijk. Frankrijk weigerde echter het overnameverzoek.

Op 11 mei 2007 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf omdat u binnen een maand na de verzending geen gevolg had gegeven aan de oproeping of het verzoek tot inlichtingen en u daarvoor geen geldige reden had gegeven.

Van 24 maart 2007 tot 5 juni 2007 verbleef u in Frankrijk bij uw gezin.

Hierna keerde u terug naar België waar u op 13 juli 2007 voor de tweede maal asiel aanvraagde.

In augustus 2008 had u in Brussel een ontmoeting met de Ingoesjetische journalist M.Y.. U kende hem en zijn familie persoonlijk. U regelde zijn komst naar België en vergezelde hem tijdens zijn bezoek aan Brussel. M.Y. maakte een video opname van jullie gesprekken over de situatie in Ingoesjetië en over uw politieke activiteiten in België. M.Y. getuigde in Brussel voor vertegenwoordigers van het Europees Parlement over de wantoestanden in Ingoesjetië.

Bij zijn terugkeer naar Ingoesjetië op 1 september 2008 zat hij op hetzelfde vliegtuig als Zyazikov, de president van Ingoesjetië.

Op de luchthaven van Sleptsovsk gaf Zyazikov het bevel M.Y. te doden, hetgeen gebeurde. De video-opname die M.Y. had gemaakt van u kwam zo in de handen van de Ingoesjetische autoriteiten.

As., de broer van de vermoorde M.Y., belde u op en zei dat de autoriteiten in Ingoesjetië op de hoogte zijn dat u in België bent en dat u dus diende voorzichtig te zijn.

U werd opgebeld door een onbekende persoon uit Ingoesjetië die u verweet dat u zich met politiek begon te bemoeien en hij bedreigde u. U wijzigde uw telefoonnummer waarna u geen dreigtelefoons meer kreeg.

Bij uw moeder in Ingoesjetië kwamen de autoriteiten - u vermoedt politie in burger - langs die haar bedreigden en zeiden dat ze wisten waar u was.

U bent in het bezit van twee politieconvocaties, uw huwelijksakte, een foto van u met M.Y., foto's van een protestactie in Brussel, een foto van de overleden M.Y., en twee artikelen over de overleden M.Y..

Op 9 augustus 2009 kwam uw vrouw M.K. (O.V. 5.971.841) samen met jullie kinderen vanuit Frankrijk naar België waar zij op 11 augustus 2009 haar asielaanvraag indiende.

Uw vrouw is in het bezit van de volgende documenten: een tijdelijk identiteitsdocument, een diploma, 5 politieconvocaties, een attest van Echo of War, een brief van haar zus, en een medisch attest."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, K.K., luidt als volgt:

"Met betrekking tot de situatie in de deelrepublieken van de Russische Federatie waar u problemen heeft gekend, met name in Tsjetsjenië en Ingoesjetië, dient vooreerst het volgende worden opgemerkt: De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waar van een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de persoonlijke problemen die u en uw vrouw aanhaalden moet worden vastgesteld dat u en uw vrouw incoherente en tegenstrijdige verklaringen afleggen waardoor de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas wordt ondermijnd.

Wat betreft de concrete aanleiding van uw vlucht uit Rusland verklaart u (CGVS II p. 13-15) dat u in mei 2006 tijdens een zuiveringsactie door de federale autoriteiten werd aangehouden en gedwongen werd met hen samen te werken.

Na uw vrijlating werd u benaderd door Wahabieten die eisten dat u hen zou helpen. U lichtte de politie in en de Wahabieten werden opgepakt. Eén van hen, A., werd toen door de politie doodgeschoten.

Hierna ontvluchtte u uw land van herkomst.

Op de vraag wat er nog gebeurde nadat A. door de autoriteiten was gedood, verklaart u (CGVS II p. 15) geen problemen meer te hebben gekend.

Op de uitdrukkelijke vraag welke vrees u koestert bij terugkeer naar Rusland (CGVS II p. 16) verklaart u dat u omwille van twee redenen niet kan terugkeren, m.n. dat u uw samenwerking met de federale autoriteiten heeft stopgezet en dat u vanuit België oppositie heeft gevoerd.

Pas bij confrontatie met uw eerdere verklaringen (DVZ p. 3; CGVS I p. 25) dat u voor uw vertrek vernam dat de familie van de neergeschoten Wahabiet A. bloedwraak tegen u had uitgesproken, stelt u dat dit ook een reden is waarom u niet kan terugkeren.

Het is bijzonder merkwaardig en komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ten goede dat u bij bevraging over de gebeurtenissen na de dood van A. en over uw vrees bij terugkeer naar Rusland hier niet spontaan melding van maakt.

Nog wat deze bloedwraak betreft verklaart u aanvankelijk (CGVS I p. 25) dat u toen de politie of de FSB hierover heeft ingelicht.

Later stelt u daarentegen uitdrukkelijk (CGVS II p. 16) dat u na de dood van A. geen contact heeft gehad met, en geen melding heeft gemaakt bij, de politie of de FSB van de tegen u uitgesproken bloedwraak omdat men dit niet doet en ze toch niet zouden kunnen helpen.

Aangezien blijkens uw relaas de dood van A. en de daaropvolgende uitgesproken bloedwraak door diens familie, het laatste incident voor uw vlucht was, en u dermate incoherent en tegenstrijdig hierover bent, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds ernstig ondermijnd.

Wat betreft de problemen die uw vrouw kende in haar land van herkomst verklaart u (CGVS II p. 8; CGVS III p. 9) dat toen u ondergedoken leefde de autoriteiten op zoek waren naar u en dat uw vrouw toen éénmaal in 2001 werd mishandeld. Hierna dook uw vrouw in Karabulak onder en kende ze tot aan haar vlucht in 2003 geen problemen meer.

Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt echter (DVZ vrouw p. 2; CGVS vrouw p. 2 & 9 & 11) dat zij in de periode 2001 - 2003 meerdere keren werd geslagen en geschopt door de autoriteiten toen ze uw moeder ging opzoeken.

Uw vrouw stelt ook dat zij na haar asielaanvraag in Polen begin 2005 terugkeerde naar Ingoesjetië en er toen opnieuw werd aangevallen en zodanig hard werd geslagen dat ze moest worden opgenomen in het hospitaal.

Bij confrontatie stelt u (CGVS III p. 9) dat de autoriteiten vaak langs kwamen bij uw moeder maar dat uw vrouw éénmaal werd meegenomen en éénmaal werd mishandeld, m.n. in 2001.

Niet alleen zijn jullie verklaringen aldus manifest tegenstrijdig maar stelt u ook louter (CGVS II p. 8) dat uw vrouw na haar asielaanvraag in Polen naar Frankrijk ging en maakt u helemaal geen melding als zou uw vrouw in 2005 zijn teruggekeerd naar Ingoesjetië.

Alhoewel u volgens uw verklaringen sinds het incident van juni 2001 geen contact meer zou gehad hebben met uw vrouw tot u haar terugvond in Frankrijk, kan met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken worden verwacht dat een echtpaar hun problemen bespreekt vooraleer asiel aan te vragen in België.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS II p. 9) dat toen u uw vrouw in 2007 in Frankrijk terugzag zij u vertelde hetgeen zij had meegemaakt. Uw vrouw stelt eveneens (CGVS vrouw p. 14) dat toen zij u terugzag in Frankrijk zij u verteld heeft dat zij meerdere keren werd geslagen en mishandeld toen ze bij uw moeder was.

Aangezien jullie verklaringen dermate tegenstrijdig zijn wordt de geloofwaardigheid van jullie relaas verder op zwaarwichtige wijze ondermijnd.

Uw vrouw stelt ook (CGVS vrouw p. 9) wat betreft de problemen die zij kende sinds u ondergedoken leefde dat de autoriteiten die langskwamen 'harde woorden' gebruikten tegen uw moeder maar dat zij niet werd geslagen of mishandeld. Eerder had uw vrouw in de door haar bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS gemeld dat ook uw moeder toen meerdere keren werd geslagen.

Bij confrontatie stelt uw vrouw (CGVS vrouw p. 12) dat uw moeder toen niet werd mishandeld maar eerder werd weggeduwd. Aangezien uw vrouw echter in de bovenvermelde vragenlijst meerdere malen te kennen gaf dat uw moeder toen werd geslagen ('...af en toe ging ik mijn schoonmoeder bezoeken. Van haar wist ik dat ze nog steeds zochten naar mijn man. Mensen kwamen naar haar huis, sloegen haar en bedreigden haar. Elke keer ik daar was, vielen ze binnen. Mijn schoonmoeder en ik werden geslagen...' 'In de winter van 2003 zijn ze binnengevallen toen ik bij mijn schoonmoeder met de kinderen aanwezig was. We werden opnieuw geslagen en bedreigd. Mijn kinderen werden ook door hen bedreigd.'), kan deze motivering niet worden aanvaard en wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas nog verder ondermijnd.

Bovendien stelt uw vrouw (CGVS vrouw p. 3) dat ze bij haar asielaanvraag in Frankrijk een vals verhaal heeft verteld, m.n. dat u problemen kende met de autoriteiten door uw werk (verwerking van olie).

In Frankrijk maakte uw vrouw verder geen melding van de ernstige persoonlijke problemen (opgepakt, meerdere malen mishandeld) die zij zou gekend hebben. Uw vrouw stelt dat zij dit deed op aanraden van twee Tsjetsjeense zussen woonachtig in Frankrijk die haar zeiden dat het beter is niet de waarheid te vertellen als men ernstige problemen heeft omdat ze wel zeggen dat alles geheim is maar dat het kan dat iemand zijn asielrelaas op het internet wordt geplaatst.

Er moet worden opgemerkt dat uw vrouw met deze blote beweringen geen aannemelijke verklaring biedt voor haar leugenachtige verklaringen en het invoeren van een totaal verzonnen asielrelaas in het kader van haar asielaanvraag in Frankrijk, wat haar algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze onderuithaalt. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten, ongeacht welke vermeende invloeden van buitenaf er ook spelen.

Dat uw vrouw luisterde naar advies van anderen, waarvan zij niet eens weet wie die waren, kan het afleggen van dergelijke bedrieglijke verklaringen aldus niet vergoelijken.

U verklaart (CGVS II p. 2-5; CGVS III p. 2 & 6) eveneens dat u in België een ontmoeting had met de journalist M.Y. die bij terugkeer in Ingoesjetië op bevel van president Zyazikov werd vermoord waarna zijn video-opname van jullie gesprekken over de situatie in Ingoesjetië en over uw aanwezigheid op een demonstratie in België in de handen kwam van de Ingoesjetische autoriteiten.

Hierna werd u telefonisch bedreigd in België en werd uw moeder in Ingoesjetië bedreigd.

Er dienen met betrekking tot de situatie in Ingoesjetië na de moord op M.Y. de volgende vaststellingen te worden gemaakt.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat de houding van de autoriteiten in Ingoesjetië t.o.v. mensenrechtenorganisaties / critici drastisch is gewijzigd sinds Yunus-Bek Yevkurov in oktober 2008 werd aangesteld tot president van Ingoesjetië. Yevkurov wordt geprezen omwille van zijn wil om de dialoog aan te gaan met mensenrechtenactivisten, religieuze leiders en opposanten. Zo slaagde Yevkurov erin om een aantal jonge mensen uit oppositiekringen, zoals Musa Pliyev en Kaloy Akhilogov, in zijn team op te nemen. Ook richtte Yevkurov de Publieke raad voor de mensenrechten op

met als voorzitter Azamat Nalgijev, een bekend mensenrechtenactivist, en werd een Publieke Commissie voor de mensenrechten opgericht, waar afgevaardigden van het Parlement, vertegenwoordigers van de machtsstructuren, ngo's en enkele gewone burgers deel van uitmaakten. Het gewijzigde beleid van Yevkurov blijkt ook bv. uit zijn deelname aan een betoging eind 2010 waaraan vooral jonge mensen deelnamen, naast officiële functionarissen, parlementairen en vertegenwoordigers van verschillende mensenrechtenorganisaties, met de bedoeling de mensen op te roepen zich te verenigen tegen terrorisme.

Eén van de meest illustrerende voorbeelden van de wil van Yevkurov om de situatie in Ingoesjetië te normaliseren is de aanstelling van As., de broer van de vermoorde M.Y., als adjunct-hoofd van de administratie van de stad Malgobek.

Bijgevolg blijkt uit deze informatie niet dat u omwille van uw handelingen voor M.Y. en uw kritiek op de situatie in Ingoesjetië door de huidige Ingoesjetische autoriteiten zou worden gevisieerd en is het onaannemelijk dat u zoals u beweert anno 2010 door de autoriteiten in Ingoesjetië zou gezocht worden omwille hiervan.

De foto van u met M.Y., de foto's van een protestactie in Brussel, een foto van de overleden M.Y., en twee artikelen over de overleden M.Y., bevatten geen informatie die wordt betwist maar tonen ook niet aan dat u omwille van deze feiten wordt gevisieerd door de Ingoesjetische autoriteiten.

Gelet op de hierboven reeds vastgestelde bedrieglijkheid van uw verklaringen betreffende de problemen die u zou gekend hebben toen u nog in uw land van herkomst verbleef, kunnen ook niet zo maar uw beweringen als zou u gevisieerd worden door de Ingoesjetische autoriteiten omwille van uw activiteiten in België voor waar worden aangenomen.

Verder is het opvallend dat u, die stelt (CGVS III p. 5-6) dat u nog regelmatig contact heeft met As. - de broer van de vermoorde M.Y. - en dat As. u zei dat de autoriteiten op de hoogte zijn van de video gemaakt door Ma. tijdens zijn bezoek aan Brussel, dat ze weten dat u in België bent, en u door de Ingoesjetische autoriteiten wordt gevisieerd, hieromtrent geen bewijsstukken kan voorleggen. Redelijkerwijze kan toch verwacht worden dat indien As. u dergelijke informatie zou geven, hij u - mede gelet op zijn hierboven vermelde verworven hoge administratieve functie - objectieve elementen hiervan zou kunnen bezorgen.

De vaststelling echter dat u er niet van op de hoogte bent dat As. tot adjunct-hoofd van de administratie van de stad Malgobek is benoemd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen als zou u nog contact hebben met hem.

Ook is het bijzonder merkwaardig dat, toen u na de dood van M.Y. via de telefoon doodsbedreigingen ontving, u de bevoegde Belgische autoriteiten hiervan niet op de hoogte bracht.

Uw motivering dat u wachtte op een gehoor voor het CGVS en op een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus zodat u elders kon wonen, is gelet op het belang dat u hecht aan deze bedreiging omwille van uw activiteiten voor M.Y. (bij terugkeer naar uw land van herkomst zou u omwille hiervan worden gedood) uiteraard onafdoende.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat u niet aannemelijk maakt dat er bij terugkeer naar Rusland in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat omwille van uw geuite politieke overtuiging in België.

Ook moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute.

U verklaart (CGVS p. 3 & 8-11; DVZ pt. 21 & 34) dat de smokkelaar alles voor u regelde, dat u in Moskou de bus nam naar België, dat de bus onderweg driemaal gecontroleerd werd, en dat u met valse documenten de grenzen kon overschrijden.

U kan echter niet één van de door u gepasseerde landen noemen. Uw verklaring dat u vroeger nooit in het buitenland bent geweest en geen andere talen begrijpt, is onafdoende.

U weet evenmin welke valse documenten voor u werden aangemaakt om u de Europese Unie binnen te loodsen. U stelt dat de smokkelaar de valse documenten in zijn bezit had en u daardoor niet kan zeggen welke identiteitsgegevens erin vermeld stonden. U stelt dat u een vals visum had maar kan er geen verdere informatie (geldigheidsduur ? doeleinde ? door welke instantie uitgereikt ?) over verschaffen omdat u het nooit gezien heeft.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt nochtans dat er bij binnenkomst van de Europese Unie strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat, en dit op strikt individuele wijze, om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen.

Ook moet erop gewezen worden dat gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, het onwaarschijnlijk is dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle.

Het is dan ook niet geloofwaardig dat u tijdens de reis naar België geen weet zou hebben gehad van de inhoud van uw valse reisdocumenten.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Hier kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste bewijsstuk van uw beweerde vluchtroute kan aanbrengen.

Uw verklaring dat u bij aankomst in België alle documenten die u bij u had heeft weggegooid, zonder dat u kan concretiseren welke documenten dit waren, komt evenmin de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten goede.

De door u en uw vrouw neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen.

Verder kan nog het volgende over deze documenten worden opgemerkt.

Uw huwelijksakte, het tijdelijk identiteitsdocument en diploma van uw vrouw, bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist maar leveren geen informatie over uw beweerde problemen.

De brief van uw schoonzus kan bezwaarlijk als een bron van objectieve informatie worden beschouwd.

De twee convocaties die u neerlegt melden niet waarom u wordt opgeroepen voor ondervraging en leveren aldus geen informatie over de door u beweerde problemen die u ondervond.

Er moet ook worden opgemerkt dat u enkel faxen van deze convocaties kan voorleggen waardoor de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan.

Het is eveneens merkwaardig dat u niet kan zeggen bij welke instantie u werd uitgenodigd voor ondervraging (CGVS I p. 6).

De 5 convocaties voor uw vrouw leveren geen gegevens in welke zaak uw vrouw werd opgeroepen en staven dus jullie beweringen hieromtrent niet.

Ook moet opgemerkt worden dat het algemeen geweten is (zie informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat dergelijke attesten in Rusland makkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben.

Dit wordt bijvoorbeeld bevestigd door de vaststelling dat bij 2 convocaties voor uw vrouw niet is ingevuld aan wie en wanneer de convocatie werd afgeleverd. Zeker nu op deze convocaties plaats hiertoe voorzien is met de vermelding dat deze ingevulde strook dient te worden afgescheurd en teruggebracht naar de politiedienst, is deze vaststelling niet bevorderlijk voor de authenticiteit van deze convocaties. Deze convocaties kunnen aldus hetgeen voorafgaat niet wijzigen.

Het attest van Echo of War vermeldt dat uw vrouw uw verdwijning in 2001 bij deze organisatie heeft aangekaart. De melding van een verdwijning is echter geen bewijs als zou u toen effectief verdwenen zijn. Er moet ook worden opgemerkt dat u enkel een fax van dit attest kan voorleggen waardoor de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

Het medisch attest betreffende de hospitalisatie van uw vrouw van 02/04 tot 03/04/2005 vermeldt dat uw vrouw werd opgenomen nadat zij werd geslagen door gemaskerde onbekenden. Uit dit attest blijkt ook dat de beschrijving van de omstandigheden waarin uw vrouw verwondingen opliep gebaseerd is op haar verklaringen hetgeen de bewijskracht van dit attest ondermijnt.

Er moet verder worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs heeft dat u in Rusland problemen kende.

Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij bewijst dat hij in zijn land inderdaad problemen heeft gekend.

Van al uw beweringen (CGVS I p. 19-26; CGVS II p. 10; CGVS II p. 13) omtrent ernstige voorvallen zoals dat uw oom in juni 2001 een federale agent doodde waarna hij werd doodgeschoten, dat u in augustus 2001 vijftien dagen door de politie van Malgobek werd vastgehouden en gemarteld, dat u na uw vrijlating drie operaties moest ondergaan, dat u in mei 2006 tijdens een adresgerichte zuiveringsactie werd opgepakt, 20 dagen werd vastgehouden en gemarteld, dat u inlichtingen gaf aan de politie waarna 2 Wahabieten werden opgepakt en 1 werd doodgeschoten, en dat er hierna een bloedwraak tegen u werd uitgesproken, kan u geen enkel bewijs voorleggen.

Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van jullie asielrelaas verder ernstig aan.

Uw loutere beweringen volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt (CGVS I p. 7; CGVS II p. 12), is geenszins van die aard dat het de afwezigheid van evidente objectieve bewijsstukken, noch de voormelde tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het asielrelaas, noch uw ongeloofwaardige reisroute, kunnen verklaren. Bovendien mag er van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft om te doen.

Uw vrouw gaf aan dat zij in Frankrijk psychologische hulp heeft gezocht (CGVS vrouw p. 14).

Na haar gehoor voor het CGVS bezorgde haar advocate het CGVS een brief van een psychologe dd. 15/10/2007.

Voor wat dit attest betreft kan begrip opgebracht worden voor de eventuele moeilijkheden die uw vrouw zou hebben doch dit attest is geenszins van die aard dat ze de vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren. In deze brief van de psychologe staat nergens te lezen dat het cognitief geheugen van uw vrouw zou zijn aangetast waardoor zij in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen tijdens haar gehoren op een correcte wijze mede te delen.

Daarbij dient erop gewezen te worden dat het attest dateert van meer dan twee jaar voor het asielgehoor van uw vrouw voor het CGVS.

Bijgevolg kunnen de voormelde tegenstrijdigheden vastgesteld tijdens haar asielgehoor van 23/06/2010, betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, niet worden verklaard door desbetreffend attest.

De twee psychiatrische attesten dd. 27/11/2007 en dd. 05/03/2009 betreffende jullie kinderen leveren geen informatie over uw problemen en deze van uw vrouw, en heeft geen invloed op de negatieve beslissing genomen in jullie hoofde aangezien de kern van de motivatie hiervan gebaseerd is op de tegenstrijdigheden die bij jullie werden vastgesteld en die er toe leiden dat de geloofwaardigheid van jullie verklaringen fundamenteel wordt ondermijnd.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Volledigheidshalve zij erop gewezen dat een beslissing tot erkenning als vluchteling niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een lange behandelingstermijn van uw asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is enkel bevoegd uw risico op vervolging te beoordelen. Voor de beoordeling van het risico op vervolging is een lange asielprocedure niet relevant. Indien u het element van de eventuele lange duur van de behandeling van uw asielaanvraag wenst op te werpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning dan moet u zich wenden via de door de Vreemdelingenwet voorziene procedure tot de bevoegde overheidsinstantie.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, M.K., luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten.

Op 12 juni 2001 werd T.A., een vriend van uw man, die als rebel gewond was geraakt naar uw huis in Grozny gebracht. Hij verbleef tien dagen bij jullie. Op 22 juni 2001 stopte een wagen met personen in camouflage voor jullie huis. Uw man vluchtte via de burens naar zijn oom Z.. De gewapende mannen vielen uw huis binnen en vroegen waar uw man was. U zei dat hij reeds enkele dagen weg was. U werd geslagen en het huis werd doorzocht. Hierna werd u door de gewapende mannen meegenomen naar een onbekende plaats. Ze vroegen waar uw man was en u werd er mishandeld en aangerand. Nadat u een document had ondertekend waarin u bekende dat u een gewonde man had verzorgd en dat uw man geen strijder is, werd u vrijgelaten. U trok in bij uw schoonmoeder in Ingoesjetië. U vernam er dat uw man naar zijn oom was gevlucht. Enkele dagen hierna vielen de autoriteiten diens woning binnen. Uw man kon vluchten maar zijn oom werd gedood.

Tijdens uw verblijf bij uw schoonmoeder in Ingoesjetië werd u meerdere malen opgezocht door de autoriteiten die u vroegen naar de verblijfplaats van uw man. U werd toen telkens geslagen, geschopt en bedreigd. Omwille van deze problemen trok u begin 2003 naar uw broer in Kazachstan. In de lente van 2004 keerde u terug naar de woning van uw schoonmoeder in Ingoesjetië. Omdat u toen opnieuw werd lastig gevallen door de autoriteiten vluchtte u in de zomer van 2004 met uw kinderen naar Polen waar u een asielaanvraag indiende. U kreeg er een negatieve beslissing waarna u terugkeerde naar Ingoesjetië en bij uw schoonmoeder introk waar u enkele maanden verbleef. U werd er echter opnieuw door de autoriteiten opgezocht en mishandeld. Na een dergelijke mishandeling belandde u in april 2005 in het hospitaal. Hierop besloot u met uw kinderen uw land van herkomst te verlaten en vroeg u asiel aan in Frankrijk maar ook daar kreeg u een negatieve beslissing.

Uw man vroeg in 2006 asiel aan in België.

U kwam te weten dat uw man in België was.

Begin augustus 2009 kwam u met de kinderen naar België en startte er uw asielprocedure. U vernam van uw man dat hij in Brussel de journalist M.Y. had ontmoet die bij terugkeer in Ingoesjetië werd vermoord.

U bent in het bezit van de volgende documenten: een tijdelijk identiteitsdocument, diploma, 5 politieconvocaties, een attest van Echo of War, een brief van uw zus, een Russisch medisch attest, en drie Belgische psychiatrische attesten.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, M.K., luidt als volgt:

“U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot K.K. (O.V. 5.971.841). I

n het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vaststellingen die tot de negatieve beslissing voor uw echtgenoot hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in diens beslissing:

“Met betrekking tot de situatie in de deelrepublieken van de Russische Federatie waar u problemen heeft gekend, met name in Tsjetsjenië en Ingoesjetië, dient vooreerst het volgende worden opgemerkt:

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waar van een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de persoonlijke problemen die u en uw vrouw aanhaalden moet worden vastgesteld dat u en uw vrouw incoherente en tegenstrijdige verklaringen afleggen waardoor de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas wordt ondermijnd.

Wat betreft de concrete aanleiding van uw vlucht uit Rusland verklaart u (CGVS II p. 13-15) dat u in mei 2006 tijdens een zuiveringsactie door de federale autoriteiten werd aangehouden en gedwongen werd met hen samen te werken. Na uw vrijlating werd u benaderd door Wahabieten die eisten dat u hen zou helpen. U lichtte de politie in en de Wahabieten werden opgepakt. Eén van hen, A., werd toen door de politie doodgeschoten. Hierna ontvluchtte u uw land van herkomst. Op de vraag wat er nog gebeurde nadat A. door de autoriteiten was gedood, verklaart u (CGVS II p. 15) geen problemen meer te hebben gekend. Op de uitdrukkelijke vraag welke vrees u koestert bij terugkeer naar Rusland (CGVS II p. 16) verklaart u dat u omwille van twee redenen niet kan terugkeren, m.n. dat u uw samenwerking met de federale autoriteiten heeft stopgezet en dat u vanuit België oppositie heeft gevoerd. Pas bij confrontatie met uw eerdere verklaringen (DVZ p. 3; CGVS I p. 25) dat u voor uw vertrek vernam dat de familie van de neergeschoten Wahabiet A. bloedwraak tegen u had uitgesproken, stelt u dat dit ook een reden is waarom u niet kan terugkeren. Het is bijzonder merkwaardig en komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ten goede dat u bij bevraging over de gebeurtenissen na de dood van A. en over uw vrees bij terugkeer naar Rusland hier niet spontaan melding van maakt. Nog wat deze bloedwraak betreft verklaart u aanvankelijk (CGVS I p. 25) dat u toen de politie of de FSB hierover heeft ingelicht. Later stelt u daarentegen uitdrukkelijk (CGVS II p. 16) dat u na de dood van A. geen contact heeft gehad met, en geen melding heeft gemaakt bij, de politie of de FSB van de tegen u uitgesproken bloedwraak omdat men dit niet doet en ze toch niet zouden kunnen helpen. Aangezien blijkens uw relaas de dood van A. en de daaropvolgende uitgesproken bloedwraak door diens familie, het laatste incident voor uw vlucht was, en u dermate incoherent en tegenstrijdig hierover bent, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds ernstig ondermijnd.

Wat betreft de problemen die uw vrouw kende in haar land van herkomst verklaart u (CGVS II p. 8; CGVS III p. 9) dat toen u ondergedoken leefde de autoriteiten op zoek waren naar u en dat uw vrouw toen éénmaal in 2001 werd mishandeld. Hierna dook uw vrouw in Karabulak onder en kende ze tot aan haar vlucht in 2003 geen problemen meer. Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt echter (DVZ vrouw p. 2; CGVS vrouw p. 2 & 9 & 11) dat zij in de periode 2001 - 2003 meerdere keren werd geslagen

en geschopt door de autoriteiten toen ze uw moeder ging opzoeken. Uw vrouw stelt ook dat zij na haar asielaanvraag in Polen begin 2005 terugkeerde naar Ingoesjetië en er toen opnieuw werd aangevallen en zodanig hard werd geslagen dat ze moest worden opgenomen in het hospitaal. Bij confrontatie stelt u (CGVS III p. 9) dat de autoriteiten vaak langs kwamen bij uw moeder maar dat uw vrouw éénmaal werd meegenomen en éénmaal werd mishandeld, m.n. in 2001. Niet alleen zijn jullie verklaringen aldus manifest tegenstrijdig maar stelt u ook louter (CGVS II p. 8) dat uw vrouw na haar asielaanvraag in Polen naar Frankrijk ging en maakt u helemaal geen melding als zou uw vrouw in 2005 zijn teruggekeerd naar Ingoesjetië. Alhoewel u volgens uw verklaringen sinds het incident van juni 2001 geen contact meer zou gehad hebben met uw vrouw tot u haar terugvond in Frankrijk, kan met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken worden verwacht dat een echtpaar hun problemen bespreekt vooraleer asiel aan te vragen in België. Uit uw verklaringen blijkt (CGVS II p. 9) dat toen u uw vrouw in 2007 in Frankrijk terugzag zij u vertelde hetgeen zij had meegemaakt. Uw vrouw stelt eveneens (CGVS vrouw p. 14) dat toen zij u terugzag in Frankrijk zij u verteld heeft dat zij meerdere keren werd geslagen en mishandeld toen ze bij uw moeder was. Aangezien jullie verklaringen dermate tegenstrijdig zijn wordt de geloofwaardigheid van jullie relaas verder op zwaarwichtige wijze ondermijnd.

Uw vrouw stelt ook (CGVS vrouw p. 9) wat betreft de problemen die zij kende sinds u ondergedoken leefde dat de autoriteiten die langskwamen 'harde woorden' gebruikten tegen uw moeder maar dat zij niet werd geslagen of mishandeld. Eerder had uw vrouw in de door haar bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS gemeld dat ook uw moeder toen meerdere keren werd geslagen. Bij confrontatie stelt uw vrouw (CGVS vrouw p. 12) dat uw moeder toen niet werd mishandeld maar eerder werd weggeduwd. Aangezien uw vrouw echter in de bovenvermelde vragenlijst meerdere malen te kennen gaf dat uw moeder toen werd geslagen ('...af en toe ging ik mijn schoonmoeder bezoeken. Van haar wist ik dat ze nog steeds zochten naar mijn man. Mensen kwamen naar haar huis, sloegen haar en bedreigden haar. Elke keer ik daar was, vielen ze binnen. Mijn schoonmoeder en ik werden geslagen...') 'In de winter van 2003 zijn ze binnengevallen toen ik bij mijn schoonmoeder met de kinderen aanwezig was. We werden opnieuw geslagen en bedreigd. Mijn kinderen werden ook door hen bedreigd.'), kan deze motivering niet worden aanvaard en wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas nog verder ondermijnd.

Bovendien stelt uw vrouw (CGVS vrouw p. 3) dat ze bij haar asielaanvraag in Frankrijk een vals verhaal heeft verteld, m.n. dat u problemen kende met de autoriteiten door uw werk (verwerking van olie). In Frankrijk maakte uw vrouw verder geen melding van de ernstige persoonlijke problemen (opgepakt, meerdere malen mishandeld) die zij zou gekend hebben. Uw vrouw stelt dat zij dit deed op aanraden van twee Tsjetsjeense zussen woonachtig in Frankrijk die haar zeiden dat het beter is niet de waarheid te vertellen als men ernstige problemen heeft omdat ze wel zeggen dat alles geheim is maar dat het kan dat iemand zijn asielrelaas op het internet wordt geplaatst. Er moet worden opgemerkt dat uw vrouw met deze blote beweringen geen aannemelijke verklaring biedt voor haar leugenachtige verklaringen en het inroepen van een totaal verzonnen asielrelaas in het kader van haar asielaanvraag in Frankrijk, wat haar algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze onderuithaalt. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten, ongeacht welke vermeende invloeden van buitenaf er ook spelen. Dat uw vrouw luisterde naar advies van anderen, waarvan zij niet eens weet wie die waren, kan het afleggen van dergelijke bedrieglijke verklaringen aldus niet vergoelijken.

U verklaart (CGVS II p. 2-5; CGVS III p. 2 & 6) eveneens dat u in België een ontmoeting had met de journalist M.Y. die bij terugkeer in Ingoesjetië op bevel van president Zyazikov werd vermoord waarna zijn video-opname van jullie gesprekken over de situatie in Ingoesjetië en over uw aanwezigheid op een demonstratie in België in de handen kwam van de Ingoesjetische autoriteiten. Hierna werd u telefonisch bedreigd in België en werd uw moeder in Ingoesjetië bedreigd. Er dienen met betrekking tot de situatie in Ingoesjetië na de moord op M.Y. de volgende vaststellingen te worden gemaakt. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat de houding van de autoriteiten in Ingoesjetië t.o.v. mensenrechtenorganisaties / critici drastisch is gewijzigd sinds Yunus-Bek Yevkurov in oktober 2008 werd aangesteld tot president van Ingoesjetië. Yevkurov wordt geprezen omwille van zijn wil om de dialoog aan te gaan met mensenrechtenactivisten, religieuze leiders en opposanten. Zo slaagde Yevkurov erin om een aantal jonge mensen uit oppositiekringen, zoals Musa Pliyev en Kaloy Akhilgov, in zijn team op te nemen. Ook richtte Yevkurov de Publieke raad voor de mensenrechten op met als voorzitter Azamat Nalgijev, een bekend mensenrechtenactivist, en werd een Publieke Commissie voor de mensenrechten opgericht, waar afgevaardigden van het Parlement, vertegenwoordigers van de machtsstructuren, ngo's en enkele gewone burgers deel van uitmaakten. Het gewijzigde beleid van Yevkurov blijkt ook bv. uit zijn deelname aan een betoging eind 2010 waaraan

vooral jonge mensen deelnamen, naast officiële functionarissen, parlementairen en vertegenwoordigers van verschillende mensenrechtenorganisaties, met de bedoeling de mensen op te roepen zich te verenigen tegen terrorisme. Eén van de meest illustrerende voorbeelden van de wil van Yevkurov om de situatie in Ingoesjetië te normaliseren is de aanstelling van As., de broer van de vermoorde M.Y., als adjunct-hoofd van de administratie van de stad Malgobek. Bijgevolg blijkt uit deze informatie niet dat u omwille van uw handelingen voor M.Y. en uw kritiek op de situatie in Ingoesjetië door de huidige Ingoesjetische autoriteiten zou worden gevisieerd en is het onaannemelijk dat u zoals u beweert anno 2010 door de autoriteiten in Ingoesjetië zou gezocht worden omwille hiervan. De foto van u met M.Y., de foto's van een protestactie in Brussel, een foto van de overleden M.Y., en twee artikelen over de overleden M.Y., bevatten geen informatie die wordt betwist maar tonen ook niet aan dat u omwille van deze feiten wordt gevisieerd door de Ingoesjetische autoriteiten. Gelet op de hierboven reeds vastgestelde bedrieglijkheid van uw verklaringen betreffende de problemen die u zou gekend hebben toen u nog in uw land van herkomst verbleef, kunnen ook niet zo maar uw beweringen als zou u gevisieerd worden door de Ingoesjetische autoriteiten omwille van uw activiteiten in België voor waar worden aangenomen. Verder is het opvallend dat u, die stelt (CGVS III p. 5-6) dat u nog regelmatig contact heeft met As. - de broer van de vermoorde M.Y. - en dat As. u zei dat de autoriteiten op de hoogte zijn van de video gemaakt door Ma. tijdens zijn bezoek aan Brussel, dat ze weten dat u in België bent, en u door de Ingoesjetische autoriteiten wordt gevisieerd, hieromtrent geen bewijsstukken kan voorleggen. Redelijkerwijze kan toch verwacht worden dat indien As. u dergelijke informatie zou geven, hij u - mede gelet op zijn hierboven vermelde verworven hoge administratieve functie - objectieve elementen hiervan zou kunnen bezorgen. De vaststelling echter dat u er niet van op de hoogte bent dat As. tot adjunct-hoofd van de administratie van de stad Malgobek is benoemd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen als zou u nog contact hebben met hem. Ook is het bijzonder merkwaardig dat, toen u na de dood van M.Y. via de telefoon doodsbedreigingen ontving, u de bevoegde Belgische autoriteiten hiervan niet op de hoogte bracht. Uw motivering dat u wachtte op een gehoor voor het CGVS en op een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus zodat u elders kon wonen, is gelet op het belang dat u hecht aan deze bedreiging omwille van uw activiteiten voor M.Y. (bij terugkeer naar uw land van herkomst zou u omwille hiervan worden gedood) uiteraard onafdoende. Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat u niet aannemelijk maakt dat er bij terugkeer naar Rusland in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat omwille van uw geuite politieke overtuiging in België.

Ook moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute. U verklaart (CGVS p. 3 & 8-11; DVZ pt. 21 & 34) dat de smokkelaar alles voor u regelde, dat u in Moskou de bus nam naar België, dat de bus onderweg driemaal gecontroleerd werd, en dat u met valse documenten de grenzen kon overschrijden. U kan echter niet één van de door u gepasseerde landen noemen. Uw verklaring dat u vroeger nooit in het buitenland bent geweest en geen andere talen begrijpt, is onafdoende. U weet evenmin welke valse documenten voor u werden aangemaakt om u de Europese Unie binnen te loodsen. U stelt dat de smokkelaar de valse documenten in zijn bezit had en u daardoor niet kan zeggen welke identiteitsgegevens erin vermeld stonden. U stelt dat u een vals visum had maar kan er geen verdere informatie (geldigheidsduur? doeleinde? door welke instantie uitgereikt?) over verschaffen omdat u het nooit gezien heeft. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt nochtans dat er bij binnenkomst van de Europese Unie strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat, en dit op strikt individuele wijze, om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Ook moet erop gewezen worden dat gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, het onwaarschijnlijk is dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u tijdens de reis naar België geen weet zou hebben gehad van de inhoud van uw valse reisdocumenten. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang. Hier kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste bewijsstuk van uw beweerde vluchtroute kan aanbrengen. Uw verklaring dat u bij aankomst in België alle documenten die u bij u had heeft weggegooid, zonder dat u kan concretiseren welke documenten dit waren, komt evenmin de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten goede.

De door u en uw vrouw neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover

deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen. Verder kan nog het volgende over deze documenten worden opgemerkt.

Uw huwelijksakte, het tijdelijk identiteitsdocument en diploma van uw vrouw, bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist maar leveren geen informatie over uw beweerdde problemen. De brief van uw schoonzus kan bezwaarlijk als een bron van objectieve informatie worden beschouwd.

De twee convocaties die u neerlegt melden niet waarom u wordt opgeroepen voor ondervraging en leveren aldus geen informatie over de door u beweerdde problemen die u ondervond. Er moet ook worden opgemerkt dat u enkel faxen van deze convocaties kan voorleggen waardoor de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan. Het is eveneens merkwaardig dat u niet kan zeggen bij welke instantie u werd uitgenodigd voor ondervraging (CGVS I p. 6). De 5 convocaties voor uw vrouw leveren geen gegevens in welke zaak uw vrouw werd opgeroepen en staven dus jullie beweringen hieromtrent niet. Ook moet opgemerkt worden dat het algemeen geweten is (zie informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat dergelijke attesten in Rusland makkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben. Dit wordt bijvoorbeeld bevestigd door de vaststelling dat bij 2 convocaties voor uw vrouw niet is ingevuld aan wie en wanneer de convocatie werd afgeleverd. Zeker nu op deze convocaties plaats hiertoe voorzien is met de vermelding dat deze ingevulde strook dient te worden afgescheurd en teruggebracht naar de politiedienst, is deze vaststelling niet bevorderlijk voor de authenticiteit van deze convocaties. Deze convocaties kunnen aldus hetgeen voorafgaat niet wijzigen.

Het attest van Echo of War vermeldt dat uw vrouw uw verdwijning in 2001 bij deze organisatie heeft aangekaart. De melding van een verdwijning is echter geen bewijs als zou u toen effectief verdwenen zijn. Er moet ook worden opgemerkt dat u enkel een fax van dit attest kan voorleggen waardoor de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

Het medisch attest betreffende de hospitalisatie van uw vrouw van 02/04 tot 03/04/2005 vermeldt dat uw vrouw werd opgenomen nadat zij werd geslagen door gemaskerde onbekenden. Uit dit attest blijkt ook dat de beschrijving van de omstandigheden waarin uw vrouw verwondingen opliep gebaseerd is op haar verklaringen hetgeen de bewijskracht van dit attest ondermijnt.

Er moet verder worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs heeft dat u in Rusland problemen kende. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij bewijst dat hij in zijn land inderdaad problemen heeft gekend. Van al uw beweringen (CGVS I p. 19-26; CGVS II p. 10; CGVS II p. 13) omtrent ernstige voorvallen zoals dat uw oom in juni 2001 een federale agent doodde waarna hij werd doodgeschoten, dat u in augustus 2001 vijftien dagen door de politie van Malgobek werd vastgehouden en gemarteld, dat u na uw vrijlating drie operaties moest ondergaan, dat u in mei 2006 tijdens een adresgerichte zuiveringsactie werd opgepakt, 20 dagen werd vastgehouden en gemarteld, dat u inlichtingen gaf aan de politie waarna 2 Wahabieten werden opgepakt en 1 werd doodgeschoten, en dat er hierna een bloedwraak tegen u werd uitgesproken, kan u geen enkel bewijs voorleggen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van jullie asielrelaas verder ernstig aan.

Uw loutere beweringen volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt (CGVS I p. 7; CGVS II p. 12), is geenszins van die aard dat het de afwezigheid van evidente objectieve bewijsstukken, noch de voormelde tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het asielrelaas, noch uw ongeloofwaardige reisroute, kunnen verklaren. Bovendien mag er van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft om te doen.

Uw vrouw gaf aan dat zij in Frankrijk psychologische hulp heeft gezocht (CGVS vrouw p. 14). Na haar gehoor voor het CGVS bezorgde haar advocate het CGVS een brief van een psychologe dd. 15/10/2007. Voor wat dit attest betreft kan begrip opgebracht worden voor de eventuele moeilijkheden die uw vrouw zou hebben doch dit attest is geenszins van die aard dat ze de vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren. In deze brief van de psychologe staat nergens te lezen dat het cognitief geheugen van uw vrouw zou zijn aangetast waardoor zij in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen tijdens haar gehoren op een correcte wijze mede te delen. Daarbij dient erop gewezen te worden dat het attest dateert van meer dan twee jaar voor het asielgehoor van uw vrouw voor het CGVS. Bijgevolg kunnen de voormelde tegenstrijdigheden vastgesteld tijdens haar asielgehoor van 23/06/2010, betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, niet worden verklaard door desbetreffend attest.

De twee psychiatrische attesten dd. 27/11/2007 en dd. 05/03/2009 betreffende jullie kinderen leveren geen informatie over uw problemen en deze van uw vrouw, en heeft geen invloed op de negatieve beslissing genomen in jullie hoofde aangezien de kern van de motivatie hiervan gebaseerd is op de tegenstrijdigheden die bij jullie werden vastgesteld en die er toe leiden dat de geloofwaardigheid van jullie verklaringen fundamenteel wordt ondermijnd.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Volledigheidshalve zij erop gewezen dat een beslissing tot erkenning als vluchteling niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een lange behandelingstermijn van uw asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is enkel bevoegd uw risico op vervolging te beoordelen. Voor de beoordeling van het risico op vervolging is een lange asielprocedure niet relevant. Indien u het element van de eventuele lange duur van de behandeling van uw asielaanvraag wenst op te werpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning dan moet u zich wenden via de door de Vreemdelingenwet voorziene procedure tot de bevoegde overheidsinstantie.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

De *“heer Minister van migratie- en asielbeleid”* kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partij maakt evenmin duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 3 december 2012 een schending aan van *“het beginsel van goed bestuur”*, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de *“manifeste appreciatiefout”* en van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar de commissaris-generaal van oordeel is *“dat de verhalen van de echtelieden tegenstrijdig en onsamenhangend zijn”*, wijzen verzoekers erop dat (zie het verzoekschrift, p. 7) ze, als paar, geen gemeenschappelijk leven hebben gehad tussen 2001 en 2009, dat *“mijnheer ontvangt een nieuws slechts door zijn moeder”*, dat *“mevrouw wordt aangevallen, gefolterd en herhaaldelijk geschonden”* (sic) en dat verzoekers moeder tevens werd aangevallen.

Ze achten het (zie p. 8) *“dus niet onlogisch om te geloven dat toentertijd, de moeder van Mijnheer aan haar zoon alles niet heeft gezegd wat beide vrouwen ondergaan om zijn terugkeer naar de woonplaats te vermijden familie”* (sic).

Ze benadrukken dat, in de periode van 2001 tot 2009, verzoeker enkel contact had met zijn moeder, en dat verzoekster (zie p. 8) *“de gewoonte heeft aangenomen om zich te verzwijgen en dat zij eveneens zo woedend tegen haar echtgenoot is die zij heeft verkozen om hem niet te spreken”* (sic) en dat zij *“NOOIT IN België heeft GELOGEN”* (sic).

Verzoekers onderstrepen tevens (zie p. 8) *“dat de familie van Mijnheer sterke traditionalist is en dat zij haar echtgenote heeft verplicht om het zeil te dragen, om aan het huis te blijven zonder te werken, dat zij niet heeft kunnen hebben om met haar echtgenoot gedurende lange jaren contact op te nemen, dat zij zelfs haar kinderen aan het land niet heeft kunnen scholen”* (sic).

Ze stellen dat (zie p. 8) *“men zal dus begrijpen dat onder deze omstandigheden, (verzoekster) geen enkele lust dat men zijn spoor terugvindt, had om met haar echtgenoot te spreken die niet was teruggekomen terwijl zij een zolang afschuw ondergaan”* (sic).

Verder wijzen verzoekers erop dat verzoekster een aanranding heeft ondergaan wat tot het gevolg heeft (zie p. 8) *“dat behalve de dienstregeling van ieder slachtoffer van aanranding, (verzoekster) eveneens de angst voor het verwerpen of het geweld van haar echtgenoot heeft geleefd als hij leerde die zij had ondergaan”* (sic).

Verzoekers herhalen dat ze lange tijd geen (zie p. 8) *“reële contacten”* hebben gehad en dat verzoekster niet alles aan verzoeker durft te vertellen. Ze besluiten dat *“het niet abnormaal is dat een van vele details over het leven van de andere onkundig is”* (sic).

Ze benadrukken dat de asielpcedure van verzoeker (zie p. 9) *“voortaan sinds 6 jaar duurt”* (sic) waardoor *“mettertijd een nieuwe informatie van zijn echtgenote en zijn moeder heeft verzameld en van andere elementen van een verhaal aan de andere gegeven aangezien hij drie keer werd ondervraagd”* (sic).

Ze hernemen hun feitenrelaas.

Verzoekers stellen dat (zie p. 10) *“alle verslagen van de humanitaire organisaties bevestigen dat de situatie van de vrouwen in de Kaukasus en in het bijzonder in Tsjetsjenië, in Ossetië en in Ingouchië aanzienlijk erger is geworden”* (sic), dat president Kadyrov *“een terugkeer naar de traditie”* aankondigt en *“dat het feit alleen vrouw in die gebied te zijn het lidmaatschap van een riskante groep dat wegens religieuze en culturele redenen zal vervolgd worden”* (sic), terwijl verzoekster een *“moderne vrouw”* is.

Verder menen verzoekers dat verzoeker (zie p. 10) *“in verschillende categorieën van riskante personen een plaats inneemt”,* zijnde *“een verrader voor Wahabites”* (sic), *“een verrader voor de politie”* en *“die van een slachtoffer van een wraak van bloed”* (sic).

Ze benadrukken dat verzoeker (zie p. 10) *“een bijzonder uitvoerig verhaal, een film, foto's en bijeenroepingen aan de politie (heeft) neergezet en bovendien documenten (heeft) afgegeven die zijn identiteit en die van zijn familie bewijzen”* (sic).

Ze stellen dat de commissaris-generaal redelijk moet blijven wat betreft de bewijzen die neergelegd werden.

Verzoekers besluiten dat ze (zie p. 11) “*tot een riskante groep behoorden*” en dat ze “*van het asielrecht kunnen genieten*”.

Volgens verzoeker verwerpt de commissaris-generaal hun vraag tot subsidiaire bescherming (zie p. 11) “*zonder de toestand van verzoekers specifiek te onderzoeken*”; ze stellen “*dat het dossier van verzoekers niet onderzocht werd met de nodige omzichtigheid en eerbied, zodat de litigieuze beslissingen hervormd moeten worden*”.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, hen minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen; in ondergeschikte orde vragen ze de bestreden beslissingen “*teniet te doen*”.

3.2. De Raad stelt vooreerst vast dat het verzoekschrift in erbarmelijk Nederlands is opgesteld; gelet op de talrijke vocabulaire en grammaticale fouten is de inhoud van het verzoekschrift quasi onverstaanbaar.

De Raad gaat bijgevolg enkel in op die delen van het verzoekschrift die enigszins verstaanbare argumenten aanvoeren.

3.3. De Raad merkt op dat aangezien verzoekster, M.K., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, K.K., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

3.4. De Raad wijst erop dat het middel “*het beginsel van goed bestuur*” onontvankelijk is, in zoverre verzoekers doelen op de beginselen van behoorlijk bestuur, gezien ze zodoende nalaten aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur ze specifiek geschonden achten en om welke reden.

3.5. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeksters uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.8. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing van 31 oktober 2012 ten eerste vast dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde omtrent de concrete aanleiding van zijn vlucht uit Rusland. Zo maakte hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk geen melding van de gebeurtenissen na de dood van A., zijnde de bloedwraak, wanneer hem gevraagd werd welke vrees hij koestert bij terugkeer naar Rusland. Bovendien verklaarde verzoeker eerst dat hij hierover de politie of de FSB heeft ingelicht, terwijl hij later stelde dat hij na de dood van A, geen contact meer heeft gehad met de politie of de FSB, noch dat hij bij hen melding heeft gemaakt van de bloedwraak.

De commissaris-generaal merkte tevens tegenstrijdigheden op tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster betreffende de problemen die verzoekster zou hebben gekend terwijl verzoeker ondergedoken leefde en over haar terugkeer naar Ingoesjetjië.

De commissaris-generaal stelde verder vast dat verzoekster incoherente verklaringen aflegde aangaande de problemen van verzoekers moeder.

In hun verzoekschrift wijzen verzoekers erop dat het paar geen gemeenschappelijk leven heeft gehad tussen 2001 en 2009, dat *“mijnheer ontvangt een nieuws slechts door zijn moeder”, dat “toentertijd, de moeder van Mijnheer aan haar zoon alles niet heeft gezegd wat beide vrouwen ondergaan om zijn terugkeer naar de woonplaats te vermijden familie” (sic)* en dat verzoekster *“de gewoonte heeft aangenomen om zich te verzwijgen en dat zij eveneens zo woedend tegen haar echtgenoot is die zij heeft verkozen om hem niet te spreken” (sic)*. Ze benadrukken tevens dat de asielprocedure van verzoeker *“voortaan sinds 6 jaar duurt” (sic)* waardoor *“mettertijd een nieuwe informatie van zijn echtgenote en zijn moeder heeft verzameld en van andere elementen van een verhaal aan de andere gegeven aangezien hij drie keer werd ondervraagd” (sic)*.

In zoverre verzoekers zouden bedoelen dat verzoekers tussen 2001 en 2009 niet meer samenleefden en dat zij tussen 2001 en 2006 geen rechtstreeks contact hadden, dat verzoeker alles van zijn moeder moest vernemen en dat verzoekster zweeg over de feiten, wijst de Raad op de andersluidende verklaringen van verzoekers dienaangaande tijdens hun verhoren.

Op 23 juni 2010 verklaarde verzoeker op het Commissariaat-generaal immers dat zijn vrouw hem vertelde wat ze had meegemaakt toen hij haar terugzag in Frankrijk in 2007 (zie verhoorverslag, p. 9) en verklaarde verzoekster eveneens dat zij haar man over de slagen en mishandelingen vertelde toen zij hem terugzag in Frankrijk (zie verhoorverslag, p. 14).

De Raad wijst erop dat, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog laten gelden *“dat de familie van Mijnheer sterke traditionalist is” (sic)* en erop wijzen dat verzoekster een aanranding heeft ondergaan en dat zij *“eveneens de angst voor het verwerpen of het geweld van haar echtgenoot heeft geleefd als hij leerde die zij had ondergaan” (sic)*, ziet de Raad niet in hoe dit afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen aangaande de eigen verklaringen van verzoekers.

Wat betreft de stelling in hun verzoekschrift dat de asielprocedure van verzoeker *“voortaan sinds 6 jaar duurt” (sic)* waardoor *“mettertijd een nieuwe informatie van zijn echtgenote en zijn moeder heeft verzameld en van andere elementen van een verhaal aan de andere gegeven aangezien hij drie keer werd ondervraagd” (sic)*, wijst de Raad erop dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De tegenstrijdige en incoherente verklaringen van verzoekers keren zich tegen hun geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing ook vast dat verzoekster bij haar asielaanvraag in Frankrijk, een vals verhaal heeft verteld, zijnde dat verzoeker, haar man, in zijn land van herkomst problemen kende met de autoriteiten door zijn werk, met name verwerking van olie:

“In Frankrijk maakte uw vrouw verder geen melding van de ernstige persoonlijke problemen (opgepakt, meerdere malen mishandeld) die zij zou gekend hebben.

Uw vrouw stelt dat zij dit deed op aanraden van twee Tsjetsjeense zussen woonachtig in Frankrijk die haar zeiden dat het beter is niet de waarheid te vertellen als men ernstige problemen heeft omdat ze wel zeggen dat alles geheim is maar dat het kan dat iemand zijn asielrelaas op het internet wordt geplaatst. Er moet worden opgemerkt dat uw vrouw met deze blote beweringen geen aannemelijke verklaring biedt voor haar leugenachtige verklaringen en het invoeren van een totaal verzonnen asielrelaas in het kader van haar asielaanvraag in Frankrijk, wat haar algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze onderuithaalt.

Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten, ongeacht welke vermeende invloeden van buitenaf er ook spelen. Dat uw vrouw luisterde naar advies van anderen, waarvan zij niet eens weet wie die waren, kan het afleggen van dergelijke bedrieglijke verklaringen aldus niet vergoelijken.”

Het verweer in het verzoekschrift dat verzoekster “NOOIT IN België heeft GELOGEN” (sic), doet geen afbreuk aan de reeds vastgestelde incoherenties, noch aan de vaststelling dat door het opdissen door verzoekster van een totaal verzonnen asielrelaas tijdens haar asielprocedure in Frankrijk, haar geloofwaardigheid zwaar gehavend werd.

Ten derde was de commissaris-generaal in zijn beslissing van oordeel dat verzoeker niet aantoonde dat hij omwille van zijn ontmoeting met journalist M.Y., wordt gevisieerd door de Ingoesjetische autoriteiten, gezien uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de houding van de autoriteiten in Ingoesjetië t.o.v. mensenrechtenorganisaties/critici drastisch is gewijzigd sinds Yunus-Bek Yevkurov in oktober 2008 werd aangesteld tot president.

Bovendien kan verzoeker geen bewijsstukken neerleggen van zijn verklaringen dat hij nog regelmatig contact heeft met As., dat deze laatste hem vertelde dat de autoriteiten aldaar op de hoogte zijn van de video gemaakt door Ma. tijdens zijn bezoek aan Brussel, dat deze weten dat hij in België is en dat hij door de Ingoesjetische autoriteiten wordt gevisieerd.

Verzoeker bleek tevens niet op de hoogte van het feit dat As. tot adjunct-hoofd van de administratie van de stad Malgobek is benoemd en had evenmin de Belgische autoriteiten op de hoogte gebracht van de doodsbedreigingen die hij per telefoon ontving na de dood van M.Y..

Verzoekers ondernemen in hun verzoekschrift geen ernstige poging om deze motivering te weerleggen; de motivering dienaangaande in de bestreden beslissingen blijft onverkort en de Raad neemt deze over.

Ten vierde hechtte de commissaris-generaal in zijn beslissing geen geloof aan de door verzoeker opgegeven vluchtroute:

“U verklaart (CGVS p. 3 & 8-11; DVZ pt. 21 & 34) dat de smokkelaar alles voor u regelde, dat u in Moskou de bus nam naar België, dat de bus onderweg driemaal gecontroleerd werd, en dat u met valse documenten de grenzen kon overschrijden. U kan echter niet één van de door u gepasseerde landen noemen.

Uw verklaring dat u vroeger nooit in het buitenland bent geweest en geen andere talen begrijpt, is onafdoende.

U weet evenmin welke valse documenten voor u werden aangemaakt om u de Europese Unie binnen te loodsen. U stelt dat de smokkelaar de valse documenten in zijn bezit had en u daardoor niet kan zeggen welke identiteitsgegevens erin vermeld stonden.

U stelt dat u een vals visum had maar kan er geen verdere informatie (geldigheidsduur ? doeleinde ? door welke instantie uitgereikt ?) over verschaffen omdat u het nooit gezien heeft.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt nochtans dat er bij binnenkomst van de Europese Unie strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat, en dit op strikt individuele wijze, om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen.

Ook moet erop gewezen worden dat gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, het onwaarschijnlijk is dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle.

Het is dan ook niet geloofwaardig dat u tijdens de reis naar België geen weet zou hebben gehad van de inhoud van uw valse reisdocumenten.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Hier kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste bewijsstuk van uw beweerde vluchtroute kan aanbrengen. Uw verklaring dat u bij aankomst in België alle documenten die u bij u had heeft weggegooid, zonder dat u kan concretiseren welke documenten dit waren, komt evenmin de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten goede.”

In hun verzoekschrift blijft ook deze motivering onbesproken; de Raad neemt de motivering dan ook over.

Ten slotte was de commissaris-generaal in zijn beslissing van oordeel dat de neergelegde documenten de geloofwaardigheid van verzoekers niet kunnen herstellen en dat verzoekers dan ook geen begin van bewijs neerleggen van hun problemen in Rusland.

De loutere stelling in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal redelijk moet blijven wat betreft de bewijzen die neergelegd moeten worden -zonder dit evenwel toe te passen op de situatie in casu-, doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing, die aldus staande blijven.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien er geen bewijzen neergelegd werden, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

In casu konden verzoekers geen enkel begin van bewijs voorleggen van de voorgehouden incidenten zoals dat verzoekers oom in juni 2001 een federale agent doodde waarna hij werd doodgeschoten, dat verzoeker in augustus 2001 vijftien dagen door de politie van Malgobek werd vastgehouden en gemarteld, dat verzoeker na zijn vrijlating drie operaties moest ondergaan, dat hij in mei 2006 tijdens een adresgerichte zuiveringsactie werd opgepakt, 20 dagen werd vastgehouden en gemarteld, dat hij inlichtingen gaf aan de politie waarna twee Wahabieten werden opgepakt en één werd doodgeschoten, en dat er hierna een bloedwraak tegen hem werd uitgesproken.

Verzoekers ondernemen in hun verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van deze bewijzen te verklaren. De loutere stelling dat de commissaris-generaal redelijk moet blijven, is geen verschoningsgrond om hun ingebreke blijven te verklaren.

In hun verzoekschrift benadrukken verzoekers dat *“alle verslagen van de humanitaire organisaties bevestigen dat de situatie van de vrouwen in de Kaukasus en in het bijzonder in Tsjetsjenië, in Ossetië en in Ingouchië aanzienlijk erger is geworden” (sic)*, dat president Kadyrov *“een terugkeer naar de traditie”* aankondigt en *“dat het feit alleen vrouw in die gebied te zijn het lidmaatschap van een riskante groep dat wegens religieuze en culturele redenen zal vervolgd worden” (sic)*, terwijl verzoekster een *“moderne vrouw”* is. Ze stellen dat verzoeker *“in verschillende categorieën van riskante personen een plaats inneemt”*, zijnde *“een verrader voor Wahabites” (sic)*, *“een verrader voor de politie”* en *“die van een slachtoffer van een wraak van bloed” (sic)*. Ze besluiten dat ze *“tot een riskante groep behoorden”*.

De Raad benadrukt dat het asielrelaas van verzoekers, gelet op bovenstaande vaststellingen, als ongeloofwaardig wordt beschouwd.

Een verwijzing naar *“verslagen van de humanitaire organisaties”* en de algemene situatie voor vrouwen in het land van herkomst, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De stukken die werden toegevoegd aan het verzoekschrift, zijnde een rapport van FIDH van januari 2010, het artikel *“Les conditions actuelles des femmes du Nord Caucase van 15 januari 2010*, het artikel

“Une militante des droits de l’homme assassinée” van 15 juli 2009, het artikel “L’impunité et l’insécurité sapent la protection des droits de l’homme dans le Caucase du Nord” van 6 september 2011, een rapport van FIDH van maart 2012 en teksten uit “Recueil des Plaidoiries 2012”- kunnen de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekers niet herstellen.

Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, is het louter behoren tot een bepaalde sociale groep op zich dan ook geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling en dient het bijgevolg niet nader onderzocht te worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangaande de subsidiaire bescherming, laten verzoekers gelden dat de commissaris-generaal het verzoek tot subsidiaire bescherming verwerpt “zonder de toestand van verzoekers specifiek te onderzoeken”.

De Raad stelt vast dat deze bewering feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing, heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.9. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is.

Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op het Commissariaat-generaal, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

De Raad schaaft zich achter de weigeringbeslissingen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus; er kan geen “*manifeste appreciatiefout*” worden vastgesteld.

3.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE